

Biografia d'Enriqueta Gallinat i Roman (1909-1926)

Va néixer al barri del Raval de Barcelona el 1909, filla de pares valencians. Amb dotze anys va començar a estudiar a l'Institut de Cultura de la Dona al carrer Sant Pere Més Baix, seu de la Biblioteca de la Dona, primera biblioteca per a dones d'Europa.

A la sortida de l'Institut, després d'estudiar taquigrafia i mecanografia, va treballar de secretària i telefonista. El març de 1931, a la vigília de la proclamació de la Segona República, va començar a col·laborar a les oficines d'Esquerra Republicana, formada recentment. Després passa a treballar al Negociat de Cultura de l'Ajuntament i participa en la campanya de recollida de signatures que reclamava el dret de sufragi de les dones, que finalment va reconèixer la Constitució republicana de desembre de 1931. Després del seu pas per les oficines de la regidoria de la batllia entra a treballar com a secretària personal de tinent de batlle Hilari Salvadó i Castell, que el 1938 esdevindria el darrer batlle republicà de Barcelona.

A su salida del Institut, tras estudiar taquigrafía y mecanografía, trabajó de secretaria y telefonista. En marzo de 1931, vísperas de la proclamación de la Segunda República, comienza a colaborar en las oficinas de la recién formada Esquerra Republicana de Catalunya. Pasa luego a trabajar en el Negociado de Cultura del Ayuntamiento y participa en la campaña de recogida de firmas reclamando el derecho de sufragio para las mujeres, finalmente reconocido en la Constitución republicana de diciembre de 1931. Tras su paso por las oficinas de la regiduría de la alcaldía, entra a trabajar como secretaria personal del teniente de alcalde Hilari Salvadó i Castell, que en 1938 se convertiría en el último alcalde republicano de Barcelona.

El 1934 es va casar amb Enric Tubau, director d'*El Noticiero Universal*, i els padrins del casament van ser el president Companys i Joan Casanovas, president del Parlament de Catalunya. Amb l'esclat de la guerra, hom crea la Unió de Dones de Catalunya, on Enriqueta s'encarrega d'Agitació i Propaganda, tasca que compagina amb el treball com a secretària de la batllia.

En acabar la guerra civil s'instal·la a Perpinyà i el 1940 es trasllada a Oveja, a l'Alta Cerdanya, on col·labora amb la Resistència ajudant a passar clandestinament la frontera a fugitius de l'ocupació alemanya. El 1943, per una casualitat, s'assabenta que el seu nom és a una llista de jueus per a ser deportats als camps nazis. De tornada a Espanya és detinguda l'1 de març i quatre dies després ingressa acusada d'espionatge a la presó de les Corts, on romandrà prop d'un any.

Una vegada alliberada juntament amb antigues companyes de la Unió de Dones, participa en l'organització de col·lectius de suport als presos i col·labora amb Esquerra Republicana de Catalunya. Finalitzada la dictadura, va ser membre del Consell Executiu i del Consell Nacional, a més de secretària de l'organització de Dones d'ERC. També fou Consellera Municipal del Districte de l'Eixample de Barcelona i membre del Consell

Executiu de l'Institut Català de la Dona.

El 1996 va rebre la Creu de Sant Jordi de mans del President de la Generalitat i l'any següent participa en la fundació de "Les Dones del 36", associació que aqueix mateix any va rebre el Premi Maria Aurèlia Campany de l'Ajuntament de Barcelona. L'any 2002 va rebre la Medalla d'Honor de Barcelona. Va morir als noranta-set anys el 13 de juliol de 2006.